

Miasto książęce

Według niektórych historyków Solec przez pewien czas był ważniejszym od Bydgoszczy ośrodkiem wymiany handlowej. Za pośrednictwem transportu wodnego na Wiśle, przez dzisiejsze okolice Solca wywożono sól a sprowadzano srebro, złoto oraz bursztyn. Sytuację skomplikowali nieco Krzyżacy, którzy przybyli na ziemię chełmińską w 1231 roku i chcieli najbardziej jak tylko się da utrudnić Kazimierzowi, księciu kujawskiemu jakikolwiek handel morski przez Wisłę, od strony Torunia. W 1263 doszło do ugody w tej kwestii i odtąd statki mogły żeglować swobodnie, przez Kujawy aż do morza, ponadto rozładowując towary także w Solcu. Jest to o tyle ważne, iż w pisemnej treści tej ugody wymieniona została nazwa Solec, co może świadczyć o jego dużym znaczeniu w handlu wiślanym.

W 1325 roku Przemysław, książę Kujaw oraz Pan Inowrocławia i Wyszogrodu (dzisiejszy Fordon), nadał Solcowi prawa miejskie. We fragmencie dokumentu lokacyjnego możemy przeczytać: „Dlatego my, Przemysław, z łaski Bożej książę i pan na Inowrocławiu i Wyszogrodzie, kierując się dobrą wola i wolną intencją (...), mężowi przezornemu i szlachetnemu i nam bardzo wiernemu zwanemu Tomaszowi z Jaksic nasze miasto (Solec) na prawie magdeburskim przekazujemy nadając wójtostwo jemu i jego następcom w wymienionym mieście na sposób dziedziczny, aby mógł je bez większych przeszkód na zawsze posiadać”. Wynika z tego, że obowiązek kierowania miastem, a także sprowadzania do niego mieszkańców i przemysłu spadł na Tomasza z Jaksic, który oprócz tych obowiązków miał również przywileje, takie jak swoboda w wybudowaniu dla siebie domu oraz korzyści materialne ze sprzedaży ziem na terenach Solca.

Wkrótce po lokacji miasta powstała parafia pw. Świętego Stanisława Biskupa i Męczennika, który został patronem miasta.

[Powrót](#)

- [Drukuj](#)
- [Pobierz PDF](#)